

Jak se smaží rohlíky

Lukáš Ždan

Zase jsem udělal to, co dělám snad vždy, když se vrátím z práce – podíval jsem se na životem sešlou postavu v zrcadle na chodbě, mrsknul jsem brašnu ke skříni, kde je její věrné místo, bez použití rukou jsem si zul boty, tímto ty boty dosti poškozují, jsem si toho vědom, a následně, ještě oblečen v pracovním úboru, jsem se hodil na kožený gauč, kde si vždy rozepnu sako a nejvyšší knoflíčky propocené košile. Takto hozený na gauči dokážu vydržet i desítky minut, než mě ze strašlivého přemýšlení probudí ten zmetek; v českém jazyce pro něj existuje snad jen jedno jediné slovo, a to slovo *hlad*. Během dne ho není možné zahnat, zničehonic se objeví a nechce jít pryč, proto jsem se s ním musel naučit žít. Někdy na chvíli odběhne, většinou během oběda, ale stejně se vrátí, hajzl jeden. Nejvíce se s ním však potýkám doma, kde se vždy projeví naplno a dělá strašnou neplechu.

„Však já ti ukážu, blbečku,“ řekl jsem mu a v zápalu začínajícího boje jsem ze sebe strhnul sako a pohodil ho na druhou stranu kanape. Pot mi vyrašil na čele, tep se zvedl a s tepem jsem se zvedl i já ze sofy, ale zapomněl jsem, že mám vlastně problém s tlakem a prudké zvednutí je pro mě jak jízda na kolotoči a mžitky před očima mě zase posadily na pohovku. První bitvu jsem prohrál, ale válka teprve začíná.

Když už jsem vstal a byl jsem připraven bojovat na život a na smrt, hlad zaútočil. Použil silný útok „kručení v břiše“, který mě tak ochromil, až jsem se musel chytit za futra, když jsem zrovna vcházel do kuchyně. Na pár chvil jsem se ve dveřích zdržel a bedlivě jak surikata jsem pozoroval mou skromnou kuchyň. Hledal jsem cokoliv, co by mého nepřítele omráčilo alespoň do druhého dne. Mým skvělým zrakem jsem našel půlku banánu, jak beton tvrdou patku chleba, žluklé máslo a plesnivé rajče, o kterém nemám zdání, jak se tady objevilo, protože rajčata nemůžu ani cítit, natož jíst. „Tak dneska chcípnu,“ proběhlo mi hlavou, ale moje zbylé mozkové buňky zaplesaly, když si vzpomněly, že mám ještě lednici a v ní by se mohla najít přímo smrtelná zbraň proti nepřátelskému hladu. Lednice stála na

opačném konci kuchyně a volala: „Pojď. Jen pojď. Otevři mě.“ A neklamala. Našel jsem v ní čerstvá vejce, jogurt, osm dní starou sekanou s hráškem, rohlíky a konopnou mast. Konopná mast těžko odstraní toho prevíta v mém břiše a sekaná, kterou jsem dostal od maminky, když mě přijela zkontrolovat, by ze žaludku hnedka šla zase ven. Ale hlava mi nebrala, proč jsou rohlíky zrovna v tomto chladícím přístroji. Rohlíky jsem všechny postupně zmáčknul a podle jejich tuhosti jsem odhadl jejich stáří na tři dny, to by všemu odpovídalo, tudíž jsem jejich původ dokázal určit. V hlavě mi to začalo šrotovat a nemohl jsem se odtrhnout od vzpomínek, až jsem i ztratil pojem o čase.

Z lednicového přemýšlení mě odtrhnul další hladův útok. Už jsem se vážně naštval a chtěl jsem použít nepěkná slova proti němu, a taky že jsem je použil. „Ty – ty jeden – hňupe!“ jsem mu řekl. Maminka by ze mě neměla radost, ale nouzové situace vyžadují nouzová slova. Tato nouzová situace si ale vyžádala i rychlé přemýšlení, čas se krátil. Snažil jsem se všechno, co vidím, nějak rozumně poskládat a udělat si v hlavě smysluplnou mozaiku. Zběsile jsem uvažoval a jako nejvhodnější kandidáty, které půjde ještě použít ke konzumaci, jsem vybral vejce a rohlíky; konopná mast se do finále dostala díky nepřekročenému datu spotřeby, ale musela být diskvalifikována kvůli faktu, že to není jídlo. A jakmile jsem si dal k sobě rohlík a vejce, okamžitě mi v hlavě vznikl rohlík ve vajíčku. Za tento nápad jsem byl na sebe patřičně hrdý. „Hlade, boj se!“

Do náruče jsem vzal ty čtyři bělounká vajíčka a tři zbylé rohlíky a přesunul jsem se po bojišti od lednice ke kuchyňské lince. Při mé smůle mi během přesunu jedno vejce vyklouzlo a o tvrdou zem utrpělo smrtelná zranění ve formě výtoku bílku. Neměl jsem však čas oplakávat padlého vojáka a nechal jsem jeho mršinu ležet tam, kde skonala.

Na kuchyňské lince začaly velké přípravy. Zatímco vejce a rohlíky čekaly na rozkazy, chystal jsem nádobí a další náčiní – talíř na rozšlehání vajec, talíř na hotové usmažené rohlíky, vidličku na šlehání vajec, vidličku na otáčení rohlíků, nepřilnavou pánev, pilkový nůž na ztvrdlé rohlíky a sklenku na whisky, kterou jsem musel bohužel zase vrátit, protože nemám whisky, jak jsem zjistil. A málem bych zapomněl na špetku soli, kterou jsem začal hledat. Nikde ta zatracená sůl nebyla,

ani v solničce, ani v komoře, ani v ledničce. Nevěděl jsem, co si počít, bez soli jsem nemohl pokračovat, ale hlad přece nemůže nade mnou zvítězit, proto jsem se uchýlil k zvláštnímu kroku. Všiml jsem si totiž, že ty rohlíky z lednice jsou posypány solí; nožem jsem tu sůl seškrabal ze všech tří rohlíků a opatrně jsem ji uložil do mističky na sójovou omáčku, jinou nádobu jsem v tom stresu nemohl najít. „Už mám sůl. Jsi připraven?“ varoval jsem hlad.

Úspěšně jsem připravil vše před velkým vařením; vejce jsem nemilosrdně rozbil a jejich vnitřky nalil do hlubokého talíře, kde jsem je následně společně se solí rozšlehal vidličkou lépe jak tyčový mixér, každý rohlík jsem precizně rozřezal na dvě poloviny pilkovým nožem. Tyto přípravy mě úplně vtahovaly do euforie, těšil jsem se, až zaženu hlad a zvítězím. Všechny talíře jsem si narovnal ke sporáku, pánev jsem položil na plotýnku, nastavil jsem mírný plamen, chytnul jsem po oleji... Chytnul jsem po oleji... Já blbec zapomněl na olej. A nastal velký problém. Rychle jsem šel hledat, ale úspěšný jsem nebyl. Za dnešní den přišla už několikátá nouzová situace a s ní přiběhlo i nouzové řešení – odhodlal jsem se oslovit spolubydlící v panelovém domě. Nasadil jsem si vietnamské pantofle a vydal jsem na dobrodružnou výpravu za řepkovým olejem.

Asi nikdo nečekal, že to bude až takové dobrodružství, bez váhání bych to přirovnal k příběhu od J. R. R. Tolkiena. Nespočet pater jsem musel překonat, tisíce schodů jsem vyšlápnul, tucet dalších dobrodruhů jsem konfrontoval, bojoval jsem s hladem, potkal jsem i nebezpečnou zvěř – psi na mě štěkali a málem jsem byl roztrhán smečkou divokých koček, když jsem přecházel do dalšího panelového domu –, auto mě málem přejelo a nakonec jsem okusil i sílu magie. Ale výprava to byla úspěšná, a to díky mojí kolegyni z pracovního úřadu. Měla galony řepkového oleje, mně ponechala jen půl litru, ale to mi bohatě postačí. Dokonce jsem se i dozvěděl, co jsem dělal tři dny zpátky a kam se poděla moje whisky.

Tentokrát jsem byl již připraven a mohl jsem začít. Všechny talíře jsem si narovnal ke sporáku, pánev jsem položil na plotýnku, nastavil jsem mírný plamen, chytnul jsem po oleji, poslal jsem ho na pánev a čekal, až se rozežře na teplotu blížící se teplotě samotného Slunce. Mezitím jsem rohlíky vykoupal ve vajíčku, bylo to těžké, protože jsem pod neustálým útokem mého nepřítele. Řepkový olej se už

krásně nahřál a rohlíčky jsem tak mohl hodit se smažit, zatím jen tři půlky, víc místa nezbylo. Krásně to prskalo, krásně to syčelo, nemohl jsem se dočkat, až je všechny sním a zničím tak hlad. K tomu všemu se ještě přidal zvonek. Jak jsem byl uhranut tím smažením, tak jsem myslel, že to patří k tomu, naštěstí jsem se vzpamatoval a šel jsem se podívat, koho tu sem čerti nesou. Byla to stará sousedka, která mi přinesla mísu oleje. Krásně jsem jí poděkoval, ale olej jsem nemohl přijmout, protože mi už nebyl k užitku. Bylo vidět, že se naštvála, tak jsem ten olej nerad přijal. Když jsem se však vrátil zpět na bojiště, zděsil jsem. Všechny ty rohlíky, co se právě smažily, se změnily na uhelné brikety. Oplakal jsem jejich ztrátu, ale nemohl jsem se tím trápit a přicházet o čas a poslal jsem na pánev zbylé tři půlky rohlíků. Soustředil jsem. Byl jsem na pozoru. Opatrně jsem je otočil. A bylo hotovo.

Usmažené rohlíky už byly na talíři a čekaly na sněžení. Hlad to měl prakticky už prohrané, ale válku jsem chtěl slavnostně ukončit u jídelního stolu. Kráčel jsem po bojišti a výherně jsem nesl talíř a pobrukoval jsem. Stalo se ale něco, co změnilo průběh této stupidní války. Moje chodidlo stouplo na ostatky padlého vejce, které jsem zapomněl uklidit, a už jsem doslova letěl. Než jsem dopadl, promítl se mi celý život před očima, a když jsem dopadl, zlomil jsem si ruku. Rohlíky byly všude na špinavé zemi. Řekl jsem si: „Seru na to!“ a v křečích a s frakturou ruky jsem je začal hltat. Až si všechny smažené rohlíky vychutnám, možná si zavolám i pomoc, ale tím si ještě nejsem jistý. Válku jsem vyhrál, ale nestálo mi to za tu námahu.